

Holmes ja Watson

Työskentelen eurooppalaisen yrityksen toimipaikassa Suomen saaristossa. Paikkakunnan pääkieli on ruotsi, ei siis äidinkieleni. Vaikka olenkin päässyt kouluruotsista uudelle tasolle, aina ei ihan pysy mukana.

No, se siitä. Pienessä paikassa sattuu kaikenlaista kivaa. Tapanani on työskennellä vähän eurooppalaisittain eli aloitan työni myöhään. En kuitenkaan lähde kotiin vastavasti aikaisemmin, vaan kukun yleensä viimeisenä.

Illemmalla tulee lähes päivittäin mukavia soittoja. Miten ne yhdistyvätkään minulle. Yleensä kysytään hyvää terästä tai muita metalleja. Halutaan tietää, koska sinkitty peltikatto kannattaa maalata. Annetaan ja kysytään sijoitusneuvoja, ihmetellään ilmavaivoja tai muita jomotuksia. Varataanpa jopa salivuoroja tai halutaan myydä auto.

Parisen päivää sitten soitettiin Turusta. Kuriirifirman auto oli kuulemma jo meidän tontillamme. Kuljettajan mukaan oven päällä lukee syra, siis vaarallista. Häntä pelottaa, eikä hän uskalla mennä sisään saatikka jättää paketteja ulos.

Turun soittaja ei saanut annettua kuriirinsa puhelinnumeroa. Pyydän häntä välittämään numeroni kuskille, jotta kuski voisi soittaa minulle. Kyselisin sitten tarkemmin ja neuvaisin perille, jos asia meitä koskee. Parin minuutin kuluttua puhelin pärähtääkin.

Kuski kuvailee ympäristöä, ja saan käsityksen, missä hän on. Kehotan häntä ajamaan ulos tielle ja sitten vasemmalle ja sitten ja ison rakennuksen takaa portille. Tulen vastaan.

Kaikki tämä onnistuu. Paketeista ei oikein selviä kenelle ne ovat. Toisesta löytyy kuitenkin firmamme nimi, tosin väärin kirjoitettuna. Koska on myöhä, otan ja kuittaa paketit.

Sisällä saan papereista lisää vihiä. Paketit kuuluvatkin pienelle naapurifirmalle. Löydän numeron ja soitan. Juu, oikein, kaveri on jo kotona, mutta lupaa tulla aamulla hakemaan.

Seuraavan päivän iltana toinen paketeista kököttää vielä pöydällä. Se on lähetetty Ruotsista. Pienen tarralapun mukaan se sisältää lock för medicinbägare. Soitan samaiselle naapurifirman kaverille ja kysyn, mikset ottanut molempia paketteja. Hän väittää, ettei vain se toinen ole hänen, toinen ei.

Mitä nyt? Soitan kuriirifirmaan, jonka numero on vielä tallessa. Ovat ymmällään. Soitan sitten vielä kuskille kysyäkseni, josko hän muistaisi toisen paketin vastaanottajan. Ja kummaa, hän on taas tulossa kyläpahaseemme. Lupasi ajaa samaan paikkaan hakemaan loodan.

Viiden minuutin päästä puhelin soi taas. Ensimmäisen paketin omistaja oli tehnyt salapoliisityötä ja saanut sukulaistensa avulla selville, että ne lääkepurkkien kannet kuuluvat paikalliselle terveyskeskukselle. Ovat kuulema kovasti odotelleet pakettiaan.

Kuriirikuski saapuu ja lupaa viedä laatikon terveysasemalle. Ai, ai, kun tuli hyvä mieli! Meni kai oikein, koska ei ole perästä kuulunut.

pajen